

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 514/2015
05.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиље В.Ј. из Б.Т., чији је пуномоћник Љ.П., адвокат из Б.Т., против туженог Центра за социјални рад за општине Б.Т. и М.И. из Б.Т., чији је пуномоћник А.М., адвокат из Ч., и умешача на страни туженог М.К., чији је пуномоћник А.Ш., адвокат из Б.Т., ради поништаја одлука, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1376/14 од 01.12.2014. године, у седници већа одржаној 05.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1376/14 од 01.12.2014. године, у делу у којем је преиначена пресуда Основног суда у Бачкој Тополи П1 130/2013 од 22.11.2014. године и одбијен тужбени захтев тужиље да се утврди да су ништави и да не производе правно дејство конкурс за попуну радног места радника на пословима социјалног рада на неодређено време код туженог од 10.09.2013. године, одлука о избору кандидата на радно место водитељ случаја – радник на пословима социјалног рада којом је изабран кандидат М.К. од 03.10.2013. године и у делу одлуке о трошковима парничног поступка и предмет враћа другостепеном суду на поновно одлучивање о жалбама туженог и умешача у укинutom делу.

У преосталом делу ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1376/14 од 01.12.2014. године **ОДБИЈА СЕ** као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи, усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено да су ништаве и да не производе никакво правно дејство одлуке туженог и то: Конкурс за попуну радног места водитеља – радника на пословима социјалног рада у Центру за социјални рад за општине Б.Т. и М.И. од 26.12.2012. године; одлука о избору кандидата донете од стране туженог од 15.01.2013. године; одлука о поништају конкурса за попуну радног места водитеља – радника на пословима социјалног рада на неодређено време од 26.12.2012. године; одлука од 06.09.2013. године о поништају одлуке о пријему у

радни однос на радно место водитеља – радника социјалног рада од 15.01.2013. године кандидата К.М. од 06.09.2013. године; конкурс за попуно радног места – радник на пословима социјалног рада у Центру за социјални рад општине Б.Т. на неодређено време од 10.09.2013. године; одлука о избору кандидата на радно место водитеља случаја – радник на пословима социјалног рада којом је изабран кандидат К.М. од 03.10.2013. године што је тужена дужна да призна и трпи све последице ништавости незаконитих одлука под претњом законских последица. Обавезана је тужена да тужилима накнади трошкове парничног поступка у износу од 121.500,00 са законском затезном каматом почев од 22.01.2014. године па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1376/14 од 01.12.2014. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражилац да се утврди да су ништаве и да не производе никакво правно дејство одлуке туженог, које су наведене у претходном ставу и изреци првостепене пресуде.

Против другостепене пресуде тужиле је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) који се примењује на основу члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и утврдио да је ревизија тужиле делимично неоснована а делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

У проведеном поступку је утврђено да је тужиле у току 2011. године волонтирала код туженог, као и да је мењала радницу која је обављала послове водитеља случаја због одсуства дужег од 60 дана. Тужиле је закључила уговор о раду 01.02.2012. године за место волонтера, а затим је услед реорганизације дана 28.03.2012. године прешла на послове водитеља случаја на одређено време са половином радног времена које послове је обављала код туженог и у време расписивања конкурса и у време подношења тужбе. Тужени је дана 26.12.2012. године расписао конкурс за попуно радног места водитеља – радника на пословима социјалног рада код туженог на неодређено време. Тужени је донео одлуку о избору кандидата од 15.01.2013. године, којом је на радно место водитеља – радника на пословима социјалног рада изабрао К.М.. Одлуку о расписивању конкурса и одлуку о избору кандидата донео је директор туженог Б.Р., који је пре расписивања конкурса и доношења одлуке о избору кандидата разрешен дужности директора Центра за социјални рад за општине Б.Т. и М.И. и то од стране оба оснивача туженог, Скупштине општине Б.Т. и Скупштине општине М.И.. Скупштина општине Б.Т. је на седници 22.03.2012. године донела решење о разрешењу директора, а Скупштина општине М.И. је на седници од 03.08.2012. године донела решење о разрешењу директора. Б.Р. обављао је функцију директора по решењу о именовању за општине Б.Т. и М.И. од 26.11.2009. године на мандатни период од четири године, а послове је обављао на основу уговора о раду од 23.12.2009. године и на основу

анекса број 1 Уговора о раду од 01.07.2005. године који је закључен 23.05.2011. године. Дана 04.05.2012. године одржана је седница Управног одбора туженог Центра за социјални рад за општине Б.Т. и М.И., ради доношења одлуке о радно правном статусу Б.Р., те је донета одлука да се он налази на радном месту директора, да његов уговор о раду од 01.07.2005. године и анекса уговора о раду од 23.05.2011. године остају на снази и производе правна дејства. Општина М.И. је као тужена признала тужбени захтев Б.Р., те је Виши суд у Суботици 30.07.2013. године донео пресуду на основу признања, којом се поништава решење општине М.И. од 03.09.2012. године о разрешењу директора Б.Р.. Дана 03.04.2013. године тужени је донео одлуку о поништају конкурса за попуну радног места водитеља – радник на пословима социјалног рада на неодређено време од 26.12.2012. године из разлога што је конкурс расписан супротно члану 30. Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места туженог. Директор туженог Б.Р. дана 06.09.2013. године донео је и одлуку којом се поништава одлука о пријему у стални радни однос К.М. из разлога што расписан конкурс није био у складу са наведеним Правилником туженог. Дакле, након поништаја конкурса тужени је поништио и одлуку о избору кандидата. К.М. се на основу уговора о раду од 15.01.2013. године и на основу сагласности Министарства рада, запошљавања и социјалне политике налази код туженог у сталном радном односу и након поништаја конкурса. Директора туженог именује и разрешава у складу са Законом о социјалној заштити орган јединице локалне самоуправе. На именовање директора сагласност даје Министарство надлежно за социјалну заштиту, а за подручје покрајина Орган Аутономне покрајине.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је заузео став да је тужбени захтев тужиле основан из разлога што је доректор туженог разрешен функције дана 22.03.2012. године, те да стога није имао законско овлашћење да распише конкурс и донесе одлуку о избору кандидата, нити да поништи конкурс и стави ван снаге одлуку о избору. Првостепени суд сматра да су одлуке ништаве и не производе правно дејство, јер и након расписивања новог конкурса 10.09.2013. године и доношења нове одлуке о избору кандидата 03.10.2013. године Б.Р.ј није имао својства директора туженог.

На основу утврђених чињеница, а супротно закључку првостепеног суда, другостепени суд је закључио да је Б.Р. имао својство директора туженог у време доношења наведених одлука и да је стога био овлашћен за њихово доношење. Разлоге које је дао другостепени суд прихвата и овај суд, па је неосновано истицање у ревизији тужиле да је овакав закључак другостепеног суда донет на основу погрешне примене материјалног права.

Правилан је закључак другостепеног суда да је тужилца нема правни интерес да тражи утврђење ништавости конкурса за попуну радног места водитеља – радника на пословима социјалног рада од 26.12.2012. године, одлуке о избору кандидата донете од стране туженог од 15.01.2013. године, одлуке о поништају конкурса за попуну радног места водитеља – радника на пословима социјалног рада на неодређено време од 26.12.2012. године и одлуке од 06.09.2013. године о поништају одлуке о пријему у радни однос на радно место водитеља – радника социјалног рада од 15.01.2013. године кандидата К.М. од 06.09.2013. године. Имајући у виду да је конкурс за попуну радног места водитеља – радника од 26.12.2012. године и одлука о избору кандидата од 15.01.2013. године поништен од

стране туженог, то и по оцени Врховног касационог суда тужила нема правни интерес за утврђење ништавости наведених одлука, па је погрешно истицање у ревизији тужиле да је у односу на ове одлуке другостепени суд погрешно применио материјално право.

Међутим, одлучујући о жалби туженог и умешача против првостепене пресуде у делу у којем је утврђена ништавост конкурса за попуну радног места од 10.09.2013. године и одлуке о избору кандидата на то радно место од 03.10.2013. године, другостепени суд је погрешно применио материјално право када је првостепену пресуду у том делу преиначио и одбио тужбени захтев тужиле. Према утврђеним чињеницама конкурс за попуну радног места од 10.09.2013. године и одлука о избору кандидата на радно место од 03.10.2013. године тужени није поништио. Првостепени суд одлучујући о тужбеном захтеву тужиле за утврђење ништавости наведеног конкурса и одлуке је изводио доказе на околност да ли је Б.Р. имао законско овлашћење да расписе конкурс и донесе одлуку о избору кандидата, док у поступку није утврђивао чињенице у погледу законитости расписаног конкурса од 10.09.2013. године и одлуке о избору од 03.10.2013. године. Како првостепени суд релевантне чињенице за одлучивање о ништавости наведеног конкурса и одлуке није утврђивао, другостепени суд није имао законског основа да преиначи првостепену пресуду и одбије тужбени захтев тужиле на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања у првостепеном поступку.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 416. став 2. ЗПП одлучио као у I ставу изреке и предмет вратио другостепеном суду да поново одлучи о жалбама туженог и умешача у односу на одлуку првостепеног суда у делу у којем је усвојен тужбени захтев тужиле и утврђено да је ништав и не производи правно дејство конкурс од 10.09.2013. године и одлука о избору кандидата од 03.10.2013. године.

На основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у II ставу изреке, а на основу одредбе члана 165. ЗПП одлучено је о трошковима парничног поступка.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**